

#RefugiulPerfect45

**Totul se schimbă!
Basmelor sună altfel în această perioadă.
Nici jocurile de cărți nu mai sunt la fel.
În mijlocul pădurii, alături de bunică, lup și Francisca,
în #RefugiulPerfect45**

Un text de Florin Bican, dintr-o serie de dialoguri imaginare cu Francisca

Francisca termină de citit ultima pagină și închide cartea. Ridică privirea spre tata și spune:

- Hai să...
- Nu, răspunde prompt tata.
- Nu, ce? se miră Francisca.
- Nu mergem afară.
- Da' de unde știi că asta am vrut să zic?
- Pentru că de trei zile, când începi cu „Hai să...”, numai asta zici.
- Acu' nu voiam să zic asta.
- Da' ce?
- Hai să jucăm poker.
- Habar n-am cum se joacă, Francisca.
- Las' că te-nvăț eu.
- Da' tu de unde știi?
- Din cartea asta.
- Ce carte-i aia?
- *Lupul jucător de poker*. De Irina Dobrescu.
- N-am citit-o. Despre ce-i vorba?
- Păi... despre o fetiță care stătea la bunica ei. Și aveau vecin un lup.
- A, e un basm.
- Nu, nu-i basm.
- Păi cum locuia lupul printre oameni?
- Se deghiza. Era maestru. Putea să se deghizeze-n oricine. Și era mare jucător de poker. Da' nu juca cinstit. Cunoștea cărțile de joc după miros și-i păcălea pe toți. Juca pe bani,

la cazinou, și adunase o avere. Nu numai din poker. Făcea o mulțime de șmecherii. Spârgea și bănci. Și mai avea și o ladă mare cu comori și secrete...

– Și nu-i venea nimeni de hac?

– Nimeni! Până când s-a pus cu fetița și cu bunica ei. Antonia, c-așa o chema pe fetiță, s-a prins că-i lup, chiar dacă-l chema domnu' Mielușeanu. Da' bunica n-o credea. Și a pus-o să deseneze ce povestea despre vecinul lor. Iar bunica a brodat desenul ei pe o față de masă. Când a văzut fața de masă întinsă la uscat, lupul a știut că s-a dat de gol și a încercat să le alunge din cartier. S-a deghizat într-o doamnă și s-a prefăcut că i-a venit rău în fața porții lor. Iar bunica l-a invitat înăuntru și i-a dat apă și dulceață. Și-au început să joace poker.

– Pe bani?

– Nu, că Antonia și bunica erau sărace. Da' jucau și ele poker. Pe bețe de chibrit. Până când lupul le-a convins să joace pe broderiile bunicii... Și le-a golit toată casa. Și a dus totul la el acasă cu o dubă.

– Și n-au chemat poliția?

– Păi ele credeau că jucase cinstit. Că jucaseră „pe onoare”. Da' a doua zi trebuia să vină un domn de la Protecția Copilului și dacă ar fi găsit casa goală, ar fi dus-o pe Antonia la orfelinat.

– Aoleu! Și ce-au făcut?

– Au intrat pe furiș în casă la domnu' Mielușeanu, lupu', și i-au furat jurnalul. În care scria toate șmecheriile pe care le făcuse. Și recunoștea că mai e și lup, pe deasupra...

– Păi și ce-au făcut cu jurnalul?
– I-au trimis o pagină din el lupului, să se convingă că jurnalul e la ele. Și l-au invitat la o nouă partidă de poker, dacă vrea să-și câștige jurnalul înapoi.
– Păi nu știau că lupul trișează?
– Ba știau. Da' spălaseră cărțile de joc cu ceva, ca să nu le mai poată mirosi. Și lupu' a pierdut tot. Până și vila în care stătea. Și Antonia s-a mutat cu bunica ei în vilă, iar când a

venit domnul de la Protecția Copilului, le-a lăsat în pace...

– Și lupul?
– Ei, lupu' s-a dus în pădure... Acu' vrei să jucăm poker? Învățăm din carte cum se joacă. Are și ilustrații!
– Dacă se poate juca cu cărțile de Păcălici, de acord. Și cine pierde, spală vasele... Pe onoare?
– Pe onoare! Poate să joace și Puggle?

